

Αθήνα 19 Ιανουαρίου 2020.

Αγάπη και συγχώρεση και ελεημοσύνη, στο στάδιο των αρετών πληρούν αγιοσύνη.

Ευτυχία Παπασημίνη. Απόσταγμα Νισύρικης σοφίας.

Τα λόγια της αγαπημένης μας θείας Ευτυχίας και εξαδέλφη της θείας μου Μαρίας, η οποία έφυγε από την ζωή σε ηλικία 103 ετών, νομίζω είναι ότι το καλύτερο αντί προλόγου, γιατί εστιάζει στην αγάπη και στην προσφορά. Είναι πολύ δύσκολο, να μιλήσω για αυτή την θεάρεστη πράξη, την δωρεά του ακινήτου προς την Δωδεκανησιακή Μέλισσα. Πόσο μάλλον στις μέρες που η κατοχή ενός ακινήτου, προς εκμετάλλευση είναι μια επιπλέον βοήθεια στο εισόδημα. Στο μυαλό της θείας μου στριφογύριζαν οι σκέψεις «Να κάνω κάτι για τον τόπο μου, το νησί μου, στην μνήμη των γονιών μου». Το χρέος των ξενιτεμένων στον γενέθλιο τόπο. Ακολουθώντας το ρητό της μητέρας της και γιαγιάς μου Καλλιόπης «η διακρικότης η υψηλότερα των αρετών», με σεμνότητα και αγάπη πήρε την μεγάλη απόφαση για τη δωρεά του ακινήτου, έχοντας και τη σύμφωνη γνώμη των παιδιών της, Ελευθερία και Χρήστο γιατί, ελεημοσύνη είναι να δίνεις από το υστέρημα και όχι από το περίσσειμα.

Ανατρέχοντας στο παρελθόν, είναι νωπές στην μνήμη μου, οι διηγήσεις του πατέρα μου όταν χτύπησε η καμπάνα της απελευθέρωσης στην Νίσυρο, το πρώτο πράγμα που έπρεπε να γίνει ήταν, να ανοίξουν τα σχολεία. Μόρφωση, θρησκεία, ήθη έθιμα, γλώσσα που διατηρήθηκαν στα 638 χρόνια σκλαβιάς - κατοχής. Θεμέλια που διαμορφώνουν την αγάπη για την πατρίδα και το συνάνθρωπο. Μήπως αυτή την αγάπη, οι Δωδεκανήσιοι την αισθανόμαστε ως καθήκον ? Πόσο μάλλον δε, όταν στην λέξη καθήκον πρωτοστατούν γυναίκες. Ενδεικτικά να αναφέρω την κυρά της Ρω Δέσποινα Αχλαδιώτου που ανεβοκατέβαζε στον ιστό την ελληνική σημαία επί 34 χρόνια, η κυρά Ρινιώ στη Κίναρο που αρνείται πεισματικά να εγκαταλείψει το νησί της, η μικρή Ζωή Καλούδη από την Αρχίπολη της Ρόδου που γύριζε με τον κουμπάρά της να συγκεντρώνει χρήματα προκειμένου ο μικρός Παναγιώτης –Ραφαήλ να μεταβεί στην Βοστώνη για θεραπεία. Στην Δωδεκάνησο οι γυναίκες μπροστάρηδες.... Μήπως το χέρι που κουνάει την κούνια μπορεί να ταρακουνήσει όλον τον κόσμο?

Στα δύσκολα χρόνια της κρίσης, που βιώνουμε η προσφορά και αγάπη στον συνάνθρωπο δεν μπορεί να εκφραστεί με λέξεις. Είναι πολύ φτωχές. Το μόνο που ταιριάζει τα λόγια μιας Βρετανίδας «Ωραίος ως Έλληνα, άνθρωπος ως Δωδεκανήσιος».

Θεία μου είσαι ο φάρος της οικογενείας μας

Σε ευχαριστούμε